

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΑΘΟΥΣΑ και ΓΥΠΑΡΗΣ, καθισμένοι

ΓΥΠΑΡΗΣ

- 495 Κι εσάς κοράσα ευγενικά τς' Ίδας, παρακαλώ σας,
το σκοτωμένο μου κορμί νεκρό σα δείτε ομπρός σας,
κλάψετε συναλλήνως σας κι εμένα λυπηθείτε
και μοιρολόγι ταπεινό, σα λέσι, να μου πείτε.
Πέτε το πως μιας κορασάς τα πλουμισμένα κάλλη,
500 σμιμένα μ' όργητα πολλή και μ' ασπλαχνιά μεγάλη,
μ' εκάμασι κι εσφάγηκα· δάκρυα πολλά να χύσου
το μοιρολόι το πρικό όποιοι σάσε γροικήσου.
Φίλοι μου αγαπημένοι μου και συνανάθροφοί μου,
μη σας πρικόανει σήμερα ποσώς η χόρισή μου,
505 μάλλιος χαρείτε μετά με πως εκ τα πάθη βγαίνω
κι από σκλαβιά παντοτινή λεύτερος απομένω.
Μάνν' ακριβή και κύρη μου κι αδέρφι' αγαπημένα,
μα τον καημόν απού 'χετε να πάρετ' ογιά μένα,
σας παραγγέλνω, κάμετε την κόρη τη δική μου
510 σε τόση αγάπη να 'χετε σα να 'το το κορμί μου.
Κι αν παντρευτεί, τον άντρα τση τον ακριβοτιμάτε
κι ωσάν το Γύπαρη καλά πάντα τον αγαπάτε.
Μα μη μου λησμονήσετε κι εμέ, παρακαλώ σας·
σκιας με τη θύμηση ο 'λεινός να στέκω πάντα ομπρός σας.
515 Ω πρόβατά μου θλιβερά, τώρα διασκορπιστείτε
και τον πρικό μου θάνατο κλάψετε, θρηνιστείτε.
Ρίξτε τα κουδούνια σας, θλιμμένα πορπατείτε,

520 την πρασινάδα φεύγετε, νερό γλυκύ μην πιείτε·
μουγκίζετε και κλαίγεται περίσσα να λυπούνται
το σκοτωμένο Γύπαρη όποιοι σας αφουκρούνται.
Κι εσύ φιαμπόλι μου γλυκύ 'ς τούτη τη μυρισμένη
δάφνη κρεμνώ να σε θωρού του πόθου οι βαρεμένοι
να λέσι μ' αναστεναμό: «Έρωτ', ανάθεμά σε!
τόσ' άδικος 'ς τσι δούλους σου κι άπονος γιάντα να 'σαι;».

Εις τούτο βγάνει το μαχαίρι.

525 Πανώρια, αιτιά του πόνου μου κι αρχή τση παιδωμής μου,
καλέστρα του θανάτου μου και διώχτρα τση ζωής μου·
του λογισμού μου ταραχή, φωτιά τω σωθικό μου,
θροφή των αναστεναμώ, δάκρυα των αμματιώ μου·
χαρά τση πρίκας μου πολλή και πρίκα τση χαράς μου,
530 τση αρρωστιάς μου πεθυμιά και χαλασμός τση γειας μου·
τση κεφαλής μου σκότιση, πέδουκλο των ποδιώ μου,
κατάλυση τση νιότης μου και τέλος τω χρονώ μου·
θεά τση δόλιας μου καρδιάς, βασίλισσα του νου μου,
τση πεθυμιάς παράδεισο, κόλαση του κορμιού μου·
535 κι εσύ σπαθί, που πάντοτε ήσouvne βοηθός μου,
αλύπητα το θάνατο, παρακαλώ σε, δώσ' μου.

Πανώρια μου, Πανώρια μου, Πανώρια μου, δροσίσου.

Εις τούτο πετάται η Αθούσα και πιάνει τονε να μη σφαγεί.

ΑΘΟΥΣΑ

Μη, μη, βαριόμοιρε! Μη, μη! Πού πάγ' η φρόνεσή σου;

Έμμανουήλ Κριαράς & Κομνηνή Δ. Πηδώνια (επιμ.), *Γεωργίου Χορτάτση, Πανώρια*, κριτική έκδοση με εισαγωγή, σχόλια και λεξιλόγιο Έμμανουήλ Κριαρά. Αναθεωρημένη με επιμέλεια Κομνηνής Δ. Πηδώνια, Ζήτηρος, Θεσσαλονίκη 2007.